

«Γλυκό τραγούδι»: Κριτική του βιβλίου της Λείλα Σλιμάνι

Δημοσιεύθηκε: 08/06/2017

Το Βραβείο Γκονκούρ (Prix Goncourt) είναι ένα από τα σημαντικότερα βραβεία της γαλλικής λογοτεχνίας, και το γεγονός ότι το μυθιστόρημα «Γλυκό τραγούδι» τιμήθηκε το 2016, αποτέλεσε την αφορμή για να το διαβάσω. Στην επιλογή μου συνετέλεσε και το ιδιαίτερο θέμα του, καθώς η πρόσληψη νταντάς αποτελεί αναπόφευκτη αναγκαιότητα στις μέρες μας, όπου οι γονείς οφείλουν να αντεπεξέλθουν στις προκλήσεις και στους φρενήρεις ρυθμούς της εποχής.

Ως εργαζόμενη μητέρα, μπορώ να κατανοήσω απόλυτα τους φόβους και τις ανασφάλειες που συνοδεύουν την ανάθεση της ανατροφής και διαπαιδαγώγησης των παιδιών (έστω και για λίγες ώρες την ημέρα) σε μια άγνωστη - τουλάχιστον στην πλειονότητα των περιπτώσεων- γυναίκα. Και ταυτόχρονα μπορώ να συμμεριστώ την επιθυμία κάθε μητέρας να εργαστεί, να ανελιχθεί επαγγελματικά, να δημιουργήσει. **Η συγγραφέας αφουγκράστηκε τα ηθικά διλήμματα της σύγχρονης οικογένειας και αποφάσισε να μετουσιώσει τις αγωνίες μιας ολόκληρης γενιάς σε ένα ανατριχιαστικό ψυχογράφημα.**

Οι ήρωες αποκαλύπτονται και μιλούν με τις πράξεις τους, διχάζοντας, καθηλώνοντας, συναρπάζοντας.

Η ιστορία φαντάζει απλοϊκή και οικεία: η Μιριάμ μεγαλώνει τα δύο υπέροχα παιδιά της, τη Μιλά και τον Αντάμ, αλλά πνίγεται καθημερινά στην μονότονη καθημερινότητα που δεν της αφήνει περιθώρια ενασχόλησης με τη δικηγορία που αγαπά. Μια επαγγελματική πρόταση θα ανοίξει τον δρόμο για την επιστροφή της στην ενεργό δράση, και η εύρεση μιας νταντάς θα αποτελέσει τη

σανίδα σωτηρίας της. Στο πρόσωπο της Λουίζ θα βρουν, μαζί με τον άντρα της Πολ, την ιδανική βοηθό. Όλα γρήγορα θα βρουν τον ρυθμό τους και η ζωή τους θα μπει σε τροχιά επιτυχίας και άκρατης ευτυχίας. **Σύντομα όμως θα διαπιστώσουν πως οι ισορροπίες έχουν ανατραπεί και το τίμημα, που θα κληθούν να πληρώσουν, θα τους συντρίψει.**

Με έντονα στοιχεία θρίλερ και χωρίς περιστροφές, η Λέιλα Σλιμάνι ξεκινάει την αφήγησή της περιγράφοντας την αποκάλυψη του εγκλήματος των δυο μικρών παιδιών από την «χαρισματική» Λουίζ. **Η οργή γίνεται αυτομάτως συνοδοιπόρος σου στην εξιστόρηση των γεγονότων, που οδήγησαν στην αποτρόπαια πράξη και στο σημείο μηδέν για τους δύο αυτούς γονείς.** Τι έκαναν λάθος; Πώς χάθηκε ο έλεγχος; Ήταν τελικά οι επιλογές τους λανθασμένες και οι αποφάσεις τους βεβιασμένες ή μήπως η ανάγκη τους για επιτυχία κάλυψε με ένα πέπλο συγκατάβασης αρρωστημένες αντιδράσεις και ψυχεδελικές πράξεις;

Αμείλικτα ερωτήματα ξεπηδούν συνεχώς, καθώς η υπόθεση εξελίσσεται και η ψυχοσύνθεση των χαρακτήρων σκιαγραφείται μέσα από τις ενδόμυχες σκέψεις τους και τα ελαφρυντικά που προσάπτουν στους άλλους, αλλά και στους ίδιους τους εαυτούς τους. **Ένα θέμα δυνατό αλλά συνάμα επικίνδυνο, καθώς μπορεί να εγκλωβίσει τον δημιουργό σε συναισθηματικές εξάρσεις.** Η Σλιμάνι όμως, ενστερνίστηκε μια καθαρά δημοσιογραφική γραφή: απλή, φειδωλή σε ψυχολογικές αναλύσεις και γλαφυρή σε στοιχεία σημαίνοντα για την κατανόηση των καταστάσεων και των συνθηκών.

Οι χαρακτήρες της είναι έντονοι και αποτυπώνουν με καθαρότητα τα κοινωνικά στερεότυπα του σήμερα, την αξία του χρήματος, τις σχέσεις εξουσίας σε κάθε επίπεδο της καθημερινής μας ζωής, την αγάπη ανευ όρων και την ασίγαστη ανάγκη για οικογενειακή θαλπωρή και αποδοχή. **Η αμεσότητα του λόγου της συγγραφέας και η υπέροχη επιλογή λέξεων, δίνει τη δυνατότητα στον αναγνώστη να αποκομίσει από το βιβλίο τα δικά του διδάγματα, χωρίς**

να υπάρχει υπόνοια παραίνεσης και ίχνος αποφθεγματικής διατύπωσης. Οι ήρωες αποκαλύπτονται και μιλούν με τις πράξεις τους, διχάζοντας, καθηλώνοντας, συναρπάζοντας. Ένα βαθιά κοινωνικό θρίλερ με συνταρακτικές προεκτάσεις και επι της ουσίας εμβαθύνσεις στις οικογενειακές σχέσεις και στις αστικές προκαταλήψεις που κυριαρχούν.

